

שאין בכלל יכולות הנשים של העולם שיכל קול הנחיש להדיח בז ולהאחו בו ולהשפטו בו. אלא שתי נשים הן שיכל קול הנחיש להאחו בהן - אחת זו שלא שומרת טמאת נדה ומי לבונה כראוי, או שפוקדייה יום אחד לטפל, ואחת זו אששה שמאחרת לבעה את עונתה לעשות צער לבעה את פרט אם איינו מקפיד ולא משגיח על זה.

אלן הן שתי נשים. שhero במו שהקדימו, אך הן מתחזרות לccoli הנחיש, עד שנדרק קול בקול, וכמו שמחזרות לעשות צער לבעה (^{בעודה}) בעופוב מצוחה, אך מקדים קול הנחיש להדבק בקולו אותן האהשה. ואלו הן שפי נשים שכול הנחיש אוחזו בקול שהן כמו כלב בבלפה, טמאה אחר טמאה, מין אחר מינו.

ואם תאמר, מה אכפת לנו אם אוחזו קול בקול ולא אוחזו? אויש שכך מתגברים בני הרים בלי דעת. הקול הזה של האשה, בשמה ערבית ומשפטה吟吟 עד עם קול הנחיש, בשעה שהרשעה ומרשעת יוצא מותך (^{האיפה}) ומשוטטה בעולם, אם היא פוגשת אותם שנוי קולות, קול הנחיש וקול האשה, והאהשה מתהנחת בהם וهم בה, ובין (שםתתמים נעשים רוח וחליבים עבה), שמתהנחת נעשים רוח, ומתקשרות עמה, עד שמשוטטה ונכנסת למעי אותה האשה.

ויהיניק הזה שיולדת, בשבאה אותה רשותית (^{ילית}), פוקדת את אותה הרוח שהוֹא חבור רע, קול הנחיש שמלשכש בה, והוא צוחק בתינוק, עד שבאה אותה אותה הרשותית (^{ילית}) במו אותה שפוקדת בן לאשה אחרת, ומפתחת לו וצוחקת לו

בה, בכלל בא בבלפה, מאן אליהו. (דף ק"י' ע"א) אלא תא חזי, דילית בכלל קלין דנסין דעלמא, דיכלא קלא דחויה לאתדרקה בה, ולאתהחדא בה, ולאשפתפה בה. אלא תרין נשיין אינון דיכלא קלא דחויה לאתאחדא בהון, חדא. האי דלא בטירת סואבות נדotta, וימי לבונה, קדקא יאות, או דאקדימת יומא חדא לטבול. ויחד, האי אתה דמאחרת לבעה עונה דילה למעד צערא לבעה, בר אי אליה לא חייש, ולא אשגח לדא.

אלין אינון תרין נשיין, דהא כמה דאקדימו, הבי אינון מתאחרן, לגביה קלא דנחיש, עד דאדיביך קלא בקלא, וכמה דמתאחרן למעד צערא לבעה (^{ס"א בעוריה}) בעופובא קלאים קלא דנחיש, לאתדרקה באחזה קלא דאתה. ואלין אינון תרין נשיין, דקלא דנחיש אחיד בקלא דלהון, בכלל בא בבלפה, סאובטא בתר סאובטא, זינה בתר זיניה.

יאם תאמר, מה איכפת לנו, אי אחיד קלא בקלא, אי לא אחיד. ווי דהבי מתאבדן בני עולם בא לא דעתא. האי קלא דאתה, פד אתערב ואשפתף בהדי קלא דנחיש, בשעתה דחיבת ומרשותת נפקת מגו (^{נ"א איפח}) ומשטטא בעולמא, אי ערצה בהני תרין קלין, קלא דנחיש, וקלא דאתה, ואתה אתהמת בהו, ואינון בה, ובין (^{ס"א דמתהמשו מתערין רוחה אילו בהר}) דאתהמת, מתעבדין רוחא, ואגליים בהדה, עד דMESSHTA, וועל במעה דהאי אתה. יהאי ינוקא דילית, פד אמרת ההיא חייבתא, פקידת ליה להוֹא רוחא, דאייהו חבורא בישא, קלא דנחיש, דMESSHTA בה, ואיהו מהחיבק באינוקא, עד דאתה ההיא חייבתא,